

Wouter Kersbergen / Jan Van Lierde
Juno

Juno heeft geen ouders meer.
Hij woont bij zijn lieve opa.
Juno stelt gekke vragen aan zijn opa.
‘Waarom kan ik niet slapen?’
‘Waarom vind ik Dennis zo leuk?’
‘Word ik net als jij?’
‘Waarom ben ik blij als de zon schijnt?’
Samen met opa zoekt Juno de antwoorden.

- Dit is Leesleeuw:
- boekenserie
 - groeit mee met leesniveaueu
 - de beste schrijvers en illustratoren

ISBN 978-90-487-2895-4

9 789048 728954

www.leesleeuw.be

boekenserie

lekker lang leesplezier

Juno
Wouter Kersbergen

ZWILSEN
BE

Naam: *Juno*

Ik woon met: *mijn opa*

Dit doe ik het liefst: *wissen met opa*

Hier heb ik een hekel aan: *niet in slaap*

kunnen komen

Later word ik: *schrijver*

Op school vind ik dit het leukst: *taal*

Brief

Mijn naam is Juno.

Ik lig in bed.

Mijn mond ligt bij het oor van Beer.

'Ik ben een marmot,' fluister ik.

'Ik lig in mijn holletje.

Ik beweeg niet meer.

Ik wacht op beter weer.

Ik houd mijn winterslaap.'

Ik trek het dekbed verder over mijn kop.

'Slaap lekker,' zeg ik tegen Beer.

De knuffel zegt niks terug.

Ik zucht.

Mijn naam is Juno en ik ben wakker.

Ik ben nog nooit zo wakker geweest.

Ik knijp mijn ogen dicht.

Zo hard dat ze in mijn hoofd verdwijnen.

De nacht moet zwart worden.

Inktzwart.

Ik wil slapen in de diepste krater.

Op de achterkant van de maan.

Als een maanmannetje.

Dicht bij de sterretjes.

Zoemt daar een mug?

Mijn ogen zijn wijd open.

De rode getallen van de wekker

zijn vlakbij.

Ik lig hier al drie uur.

Het is twaalf uur en nog slaap ik niet.

'NIET!' sis ik tegen Beer.

Ik blijf hier geen tel langer.

Mijn voeten glijden uit bed.
Ze zoeken slippers.
Zacht trippel ik de trap af.
Opa is nog op.
De deur naar het terras is open.
Hij zit bij het water.
Ik zie zijn rug.
Ik ruik zijn pijp.
Hij hoort me niet.
Hij tuurt naar het dobberje.
Hij vangt forelletjes in de nacht.
Het water van het meer is zwart.
In het midden danst een witte vlek.
'De maan kijkt in de spiegel,'
fluister ik.
Opa schrikt.
'Junol!
Mijn pijp valt bijna in het water!
Ik zie sterretjes in zijn ogen.
Ze kijken me over zijn bril aan.

Hij knipoogt.
Dan tikkt hij op de houten vloer.
'Zit,' fluistert hij.
Dan kijkt hij weer naar het water.
Ik rol mijn broek op.
Mijn voeten glijden één voor één
in het water.
'Brrr,' zeg ik.
Opa slaat een arm om me heen.
Hij gromt.
'Tenen lokken vissen.
Zeker als ze niet goed gewassen zijn.'
In het riet hoor ik krekels.
Af en toe rimpelt het water.
Ik hoor een plons.
'Gek forelletje doet een salto,' zegt opa.
Ik zeg niks.
Ik kruip dichtert tegen hem aan.
Zijn trui prikt.
Hij geeft me een portreije.
'Geen slaap?' vraagt hij.
Ik haal mijn schouders op.
'Ik ben wel moe.
Maar slapen lukt niet.'
Opa haalt zijn vislijn op.
Hij legt de hengel neer.
'Zitten er muizen in je hoofd?'
vraagt hij.
'Hoezo, muizen?' lach ik.
Opa kucht.
'Beestjes in je hoofd.
Ze houden je wakker.'

Ik haal mijn schouders op.
'Ik weet het niet,' zeg ik.
Hij wenkt met zijn hand.
'Kom, we lokken die beesten weg.'
Opa droogt zijn voeten.
Dan stapt hij naar binnen.
Hij loopt naar de koelkast.
Ik gooi een kei in het water.
'Kom, klein mannetje,' zegt opa.

Ik krijg een glas water uit een kannetje.
Opa snijdt blokjes kaas.
'Nachtvoer,' zegt hij.
Hij houdt een blokje voor mijn mond.
Ik hap toe, maar hij trekt zijn hand weg.
'Hee!' zeg ik.
Opa lacht.
'Ik lok de muizen uit je hoofd,' zegt hij.
'Vertel me waarvan je wakker ligt.'
Ik haal mijn schouders op.
Opa haalt diep adem.
'Wacht even,' zegt hij.
Dan pakt hij een penneetje,
een velletje papier en een envelop.
'Schrijf het op.
Stop het briefje in de envelop.
Plak de envelop dicht.
Dan ben je er vanaf.'
Ik kijk naar opa.
'Zo simpel?' vraag ik.
Hij kijkt ernstig.
'Toe maar,' zegt hij.

'Je zult slapen als een roos,'
Ik neem eerst een blokje kaas.
Dan pak ik het penneetje.
Ik schrijf een zin op het velletje papier.
Opa kijkt niet.
Dan vouw ik het blad.
Ik stop het in de envelop.
Ik lik eraan.
'Op slot,' zeg ik.
Opa knikt.
'Nu leg je de brief boven op de kast,'
Dat doe ik.
Opa komt naar me toe.
Zijn ogen lachen achter zijn brilletteje.
Hij slaat zijn armen om me heen.
'Breng ik je naar boven?' vraagt hij.
Ik knik.
Opa kreunt.
'Spring op mijn rug, mannetje.'

Zon

Er kriebelt iets aan mijn neus.
Met een ruk word ik wakker.
Een straal licht priemt mijn kamer in.
In de straal dans strof.
Ik zwaai met mijn arm.
Het stof kolkte.
Ik kijk en lach.
'Ik zwem door het stof,' zeg ik.
Dan spring ik uit bed.
Ik trek het gordijn open.
Ik knijp mijn ogen dicht.
Ik geeuw.
Ik rek me uit.
Dan kijk ik naar het meer.
Ik denk terug aan de nacht.
Dan lach ik.
Ik hol de kamer uit.
De trap af.
Ik ruik koffie.
Opa streekt zijn hand op.
In zijn andere hand heeft hij
een pannetje.
'Dag, jongen,'
bromt het onder zijn snorretje.
Ik wip op een stoel.
'Op tijd voor ontbijt met een ei,'
zegt opa.
'Heb je lekker geslapen?'
Ik knik.
'Geen muizen meer.'

Opa houdt vragend het kannetje koffie omhoog.
Ik schud mijn hoofd.
'Ik wil thee.'
Opa zucht.
'Koffie is beter voor je humeur,' zegt hij.
Ik geuw.
'Ik ben al vrolijk,' zeg ik dan.
Opa neemt een stuk brood.
'Zo zo,' zegt hij.
'En hoe komt dat?'
Ik kijk naar buiten.
'Omdat het zonnetje schijnt,' zeg ik snel.
Opa bromt.
Hij kijkt naar de lucht.
'Word jij daar vrolijk van?' vraagt hij.
Ik haal mijn schouders op.
'Dat denk ik.'
Opa geeft me thee.
'Je kunt gelijk hebben,' zegt hij.
Ik kijk in zijn blauwe ogen.
Ze blinken.
'Zon doet aan vakantie denken.
Daar word je vrolijk van.'
Hij neemt een slok koffie.
'Het zonnetje op je vel is fijn,' zeg ik.
Opa wijst naar me.
'Heel juist.'
Hij trekt aan zijn baard.
'Zon geeft warmte!'
'En licht!' vul ik aan.

'En kracht,' zegt opa.
Dan wordt het stil aan tafel.
Ik kijk naar de brief op de kast.
Ik kijk naar opa.
Hij bladert door de krant.
'De winter is voorbij,' zegt hij.
Ik knik.
'Leve de lente!' lach ik.
Opa knucht.
Hij kijkt naar de klok.
'Vergeet het,' zegt hij.
'Tijd om je klaar te maken.
De school begint zo.
Tijd voor taal en sommetjes.'

Zeeopardje

De dag vliegt om.
Ik fiets van school naar huis.
Langs het weiland van boer Jan.
Langs de schapen.
De brug over.
Het bos in.
Het zandweggetje op.
Ik trap hier nog sneller.
Ik ontwijk stronken.
Ik spring over een bult in het weggetje.
De wind prikt in mijn ogen.
Dat deert me niet.
Ik wil naar huis.
Ik heb nieuws.
'Opa!' gil ik.
Ik trap op de rem.
Ik slip.
Ik wip van mijn fiets.
'Opa, waar ben je?'
Ik hol om het huis heen.
Daar staat hij, in de tuin.
Hij harkt onkruid weg.
'Hola hola, Juno!
Waar brandt het?'
Ik val naast hem op de grond.
Opa pakt een zakdoek.
Hij wuift me koelte toe.
'Ja ja,' lacht hij.
'Ik heb je ook gemist hoor, knulletje.'
Ik duw de zakdoek weg.

'Ik moet je wat zeggen,' hijg ik.
Opa hurkt.
Zijn ogen worden groot.
'Vertel op!' zegt hij.
Ik lach.
'Onze juf krijgt een baby!'
Opa knikt.
'Zo zo,' zegt hij.
'Spannend,'
Ik knik.
'Ze heeft beloofd hem mee naar school
te brengen.
Dan kunnen we hem zien.
Baby's zijn schattig.'
Opa knort als een biggetje.
'Ze stinken,' zegt hij.
'Ik weet niks meer van toen ik baby was,'
zeg ik tegen opa.
Opa knikt.
'Dat is normaal,' zegt hij.
'Je kunt pas dingetjes onthouden als
je drie bent.'
Ik neem een slok water.
'Hoe komt dat?' vraag ik.
Opa tikt tegen zijn hoofd.
'Het hoofd van een baby is nog niet klaar.
Er moet nog een stuk hersens groeien.'
Ik fluit.
'Ik weet dat ik Beer al bij me had.'
Opa schudt zijn hoofd.
'Daar is niks van waar!
Dat weet je omdat je foto's zag.

Foto's van jezelf als baby.
Met Beer naast je.'
Ik krab aan mijn kin.
'Groeien mijn hersens nu nog steeds?'
Opa lacht.
'Ik hoop van wel,' zegt hij.
'Maar dat stuk om dingen te onthouden,
is klaar.
Het lijkt op een zeepardje.'
Mijn mond valt open.
'Zit er een zeepardje in mijn kop?'
Opa knikt.
'Zeker weten.'
Ik kijk naar buiten.
Dan slik ik.
'Wanneer wist ik dat mama en papa
er niet meer waren?'
Opa kijkt in het kannetje met wijn.
'Ja,' zegt hij.
'Sommige heel nare dingen onthoud je wel.
Ook al ben je maar een peuter.
Het ongeval van je ouders bleef
in je hoofd kleven.'
Opa neemt een slok.
Ik draai me naar hem toe.
'Maar niet in mijn zeepardje?'
Opa knikt.
'Op een andere plek in je hoofd.
Diep in je hersens.'
Ik draai een krulletje in mijn haar.
'En die plek ziet eruit als een mossel?' gok ik.
'Als een torretje?'

Als een scholletje?'
Opa grinnikt.
'Nee, eerder als een amandel.
Dat is een noot.'
Ik krab in mijn haar.
Mijn hoofd zit vol.
Opa knipoogt.
'Ga lekker buiten spelen,' zegt hij.
'Ik ga een eind wandelen.'
Ik zie hoe opa vertrekt.
Ik denk aan de brief op de kast.
Ik wil niet dat opa ooit sterft.

Vriend

De eitjes staan klaar.

De boter staat klaar.

De bloem ook.

Ik rommel in de kast.

Mijn armen woelen.

Alleen mijn benen steken nog uit de kast.

Ik vind niet wat ik zoek.

Voor mijn neus kruipt een spinnetje.

Opa tikt met zijn voet tegen de mijne.

'Lukt het daar beneden?'

Ik kruip weer uit de kast.

'Je ziet rood,' zegt opa.

'Weet jij waar mijn schort is?' vraag ik.

'Ga je koken?' vraagt opa.

'Voor het straatfeest,' zeg ik.

'Samen met Dennis.'

Opa wijst naar een pinnetje aan de deur.

'Je schort hangt daar, Juno.

Je vindt Dennis leuk, hè?'

vraagt opa.

Ik stop alles om cake te maken in een tas.

'Ja.

Dat is zo.

Ik ken Dennis nog niet zo lang.'

Opa gromt.

'Maar het klikte meteen?'

Ik zet de tas op de grond.

Ik knik.

'Ja!

Ik wist in één klap: dát wordt een vriend.

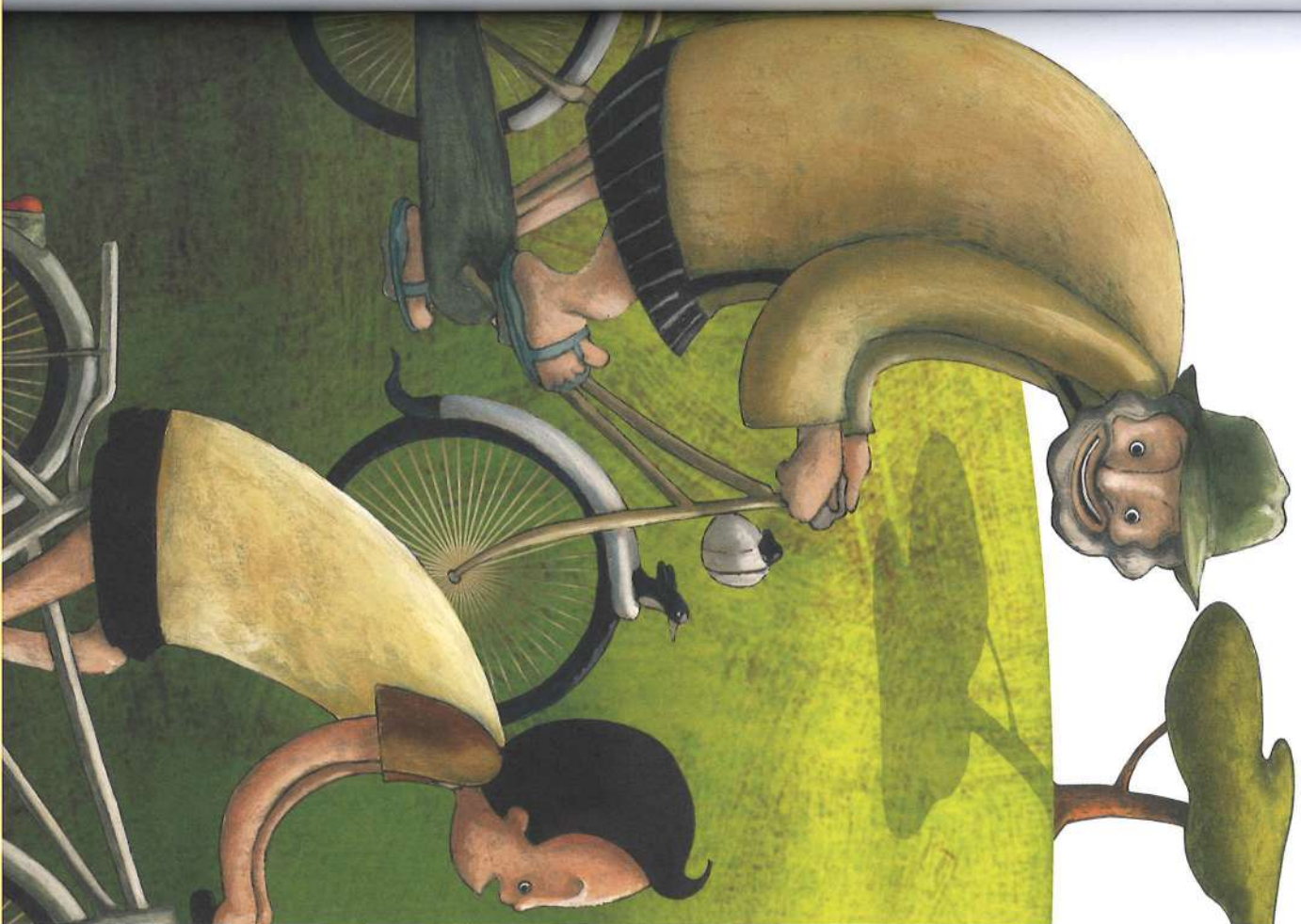
Gek hè, opa?’
Opa zegt niks.
Hij bromt.
Hij stopt zijn pijp.
Hij wil een vlammetje.
Hij zoekt zijn aansteker.
Het ding ligt op tafel.
Ik gris hem weg.
Opa ziet niks.
‘Ach, roken is ongezond,’ kucht hij.
Hij legt zijn pijp aan de kant.
‘Zo gek is het niet, dat jij Dennis
leuk vindt.’
Opa steekt zijn duim op.
‘Hij ziet er leuk uit.’
Opa steekt een tweede vinger op.
‘Dennis is even gek op vissen als jij.’
Opa steekt de volgende vinger op.
‘Hij houdt van dezelfde spelletjes
als jij.’
Opa steekt nog een vinger op.
‘Dennis heeft dezelfde kleur ogen.’
Opa steekt zijn pink op.
‘En jullie houden van flauwe lolletjes.’
Ik slik.
Ik wist niet dat opa ons zo goed kende.
‘Je hebt gelijk,’ zeg ik.
Opa haalt diep adem.
‘Altijd,’ zegt hij.
‘Mensen die op je lijken,
vind je vaak leuker dan andere.’
Ik sta op.

Ik geef opa een hand.
‘Dank je voor de les,’ zeg ik.
Opa voelt iets in mijn hand.
Hij opent mijn hand met de zijne.
‘Mijn aansteker,’ lacht hij, ‘top!’
Ik kijk streng naar opa.
‘Hoe meer je rookt, hoe korter
je leeft,’ zeg ik.
Opa haalt zijn schouders op.
Hij kucht even.
‘Je bent een echte dokter donderwolk.’

Uniek

Opa pikt me op van school.
Hij glimt van trots.
Zijn fiets glimt ook.
De fiets is nieuww.
'Wauw,' zeg ik.
Opa grinnikt.
'Wat een kar, hè?' zegt hij.
Ik rinkel met zijn nieuwe belletje.
'Het werkt echt!' grap ik.
Opa bromt.
'Natuurlijk, en hij rijdt als vanzelf!'
Ik wacht niet.
'Kom op, opa!'
Opa schudt zijn hoofd.
'Jongens toch,' zucht hij.
Ik stuif weg.

We fietsen naast elkaar en zeggen niks.
Ik kijk naar opa.
Hij draagt een korte broek, net als ik.
Dat is grappig.
Zijn benen zijn dunnetjes, net als
de mijne.
Ze zien even bleek als die van mij.

Opa heeft wel haar op zijn benen.
Dat heb ik niet.

Nog niet.

'Opa, vind je dat ik op jou lijk?'

Opa kijkt over zijn brilletje.

'Huh, hoe bedoel je?'

Ik kijk in zijn ogen.

'Zal ik er later net zo uitzien als jij?'

Opa lacht.

Ik lach een beetje mee.

'Vind je dat een gekke vraag, opa?'

Hij houdt zijn hoofd schuin.

'Ik vind het, eh... schattig.'

Je lijkt nu al veel op me, vind ik.'

Ik haal mijn schouders op.'

Opa knucht.

'Zullen we stoppen bij dat ijskarretje?'

We kiezen om de beurt.

We nemen allebei aardbei.

'Kijk,' zegt opa.

'We hebben dezelfde smaak.'

Ik knik en lik.

Er kleeft ijs in de baard van opa.

'Je hebt gemorst,' zeg ik.

Opa likt zijn baard af.

'Jakes,' zeg ik.

Opa lacht.

'Jij bent ook een viespeuk,' zegt hij.

'Ik zag je in je neus peuteren.'

Ik geef opa een portretje.

'Nietes!' zeg ik.

Opa kijkt ernstig.
'O jawel, hoor.'

Hij legt zijn hand op mijn schouder.

'Het is normaal dat jij op mij lijkt.'

We zijn familie.'

Ik knik.

'Dat zie je aan de buitenkant,' zeg ik.

Opa steekt zijn vinger op.

'We doen ook dingen op dezelfde manier.'

Ik denk na.

'Wat dan?' vraag ik.

Opa somt op.

'Je strikt je veters net als ik.'

Je handschrift is net zo mooi.

Je loopt een beetje vreemd.

Je bent een kei in grapjes vertellen.

Je wordt boos als je geen forelletje

vangt.

Je droomt hardop.

Je kunt goed vertellen.'

Ik streek mijn hand op.

'Klopt!' zeg ik.

'En ik slaapwandel ook.'

Opa lacht.

'Maar niet langs het meer, zoals ik.'

Ik schud mijn hoofd.

'Te gevaarlijk!' zeg ik.

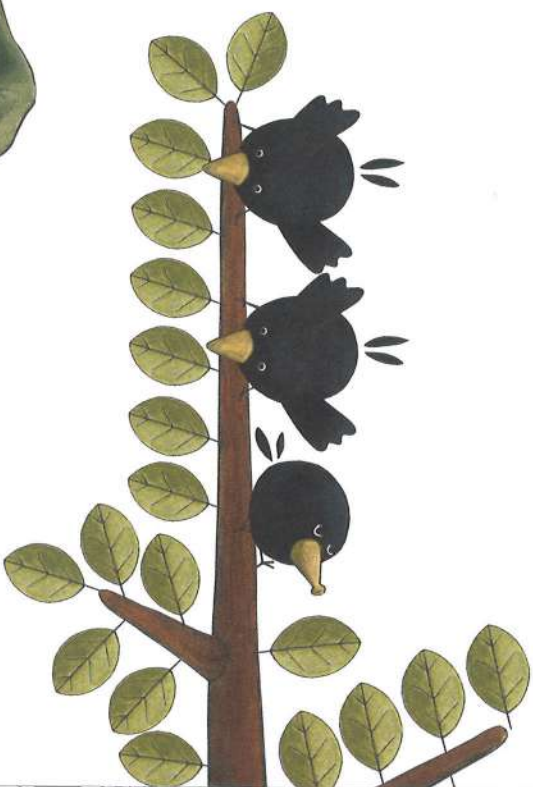
Er is veel wind op het bruggetje.

We straan recht op de trappers.

'Ben ik dan net zoals jij?' vraag ik opa.

Opa puft.

'Dat-kan-niet!' blaast hij.
'Er-is-geen-mens-in-de-wereld-net-zoals-jij.'
Ik duw opa en kijk bezorgd.
Hij hijgt.
'Dank je,' piept zijn stemmetje.
'Jij bent uniek, Juno.'
Ik knik.
'En jij moet gaan rusten,' zeg ik.

Vinders

De muziek staat hard.
'Dit is een vet nummer!' gil ik.
Mijn lijf beweegt.
Het schokt.
Het springt.
Mijn achterwerk schudt.
Mijn armen zwaaien rond.
Mijn hoofd knikt.
Mijn voeten schuiven.
Mijn buik is een dansend tonnetje.
Opa komt de kamer in.
Hij kijkt me met grote ogen aan.
'Mal jongetje,' roept hij.
'Wat doe je?'
Ik lach.
'Dat zie je toch,' roep ik.
'Ik dans!'
Opa mompelt wat.
Hij schudt zijn hoofd.
Hij wil de muziek zacht zetten.
Ik pak zijn hand.
'Niet doen!' roep ik.
Ik pak ook zijn andere hand.
Ik schud met zijn armen.
Ik trek hem heen en weer.
Opa lacht.
Hij zakt door zijn benen.
Hij draait om zijn as.
We dansen samen.
Ik neem een peer van tafel.

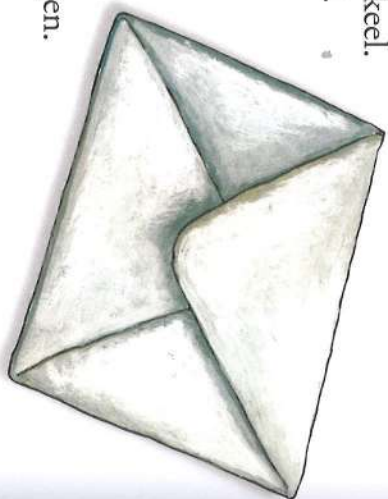

Ik houd hem onder opa's snorretje.
'Daar moet je in zingen!' roep ik.
'Jé jé jé jé jé dollletjes,' zingt opa.
'Mijn buik zegt: dit is goed!
Ik voel het in mijn bloed.
Er staat een lach op mijn snoet.
Het kriebelt in mijn voet!
We springen op en neer.
We botsen met ons achterwerk tegen elkaar.
Dan is het liedje uit.
We lachen hard.
Opa gaat zitten.
Hij blaast.
Ik leun tegen hem aan.
'Grappig,' zeg ik.
Opa knikt.
Hij wist het zweet van zijn voorhoofd.
'Heel grappig,' piept zijn stemmetje.
Ik houd mijn buik vast.
'Dat was lachen.'
Dan wordt het stil.
'Jouw buik vertelt veel,' zeg ik.
Opa kijkt op.
'Hoe bedoel je?'
Ik prik in zijn tonnetje.
'Jij voelt hier of iets goed is, of niet.'
Opa knikt.
'Mijn buik weet of ik blij ben,' zegt hij.
'Of bang.'
'Of boos.'
Ik knijp in mijn buik.
'Ik voel ook met mijn buik,' zeg ik.

Opa lacht.
'Ach, het lijkt alleen maar zo.
Je voelt met je hoofd.'
Ik neem een glas water.
'Oh,' zeg ik.
'Echt?
En vlinders?
Wat als je vlinders voelt?'
Opa kruist zijn armen.
'Heb jij vlinders in je tonnetje?'
Ik lach.
'Wie weet.'
Opa gromt.
'Bah, vlinders,' zegt hij.
'Ik heb liever frietjes in mijn buik.'
Ik wijs naar het hart van opa.
'Van frietjes sibben je anders dicht.
Dat is slecht voor je hart.'
Opa zucht.
'Je te veel zorgen maken ...
Dat is pas slecht voor je hart, Juno.'

Brief

Opa ligt in bed.
Zijn hoofd doet pijn.
'Mijn lijf kraakt,' piept zijn stemmetje.
Hij kreunt.
'Ik ben een ziek, oud mannetje.'
Opa steekt zijn hand op.
'Juno, kom eens hier,' zegt hij.
'Ik voel me echt niet lekker.'
Je moet de dokter bellen.'
Ik knik.
Ik hol de kamer uit.
Er zit een brok in mijn keel.
Mijn buik voelt vreemd.

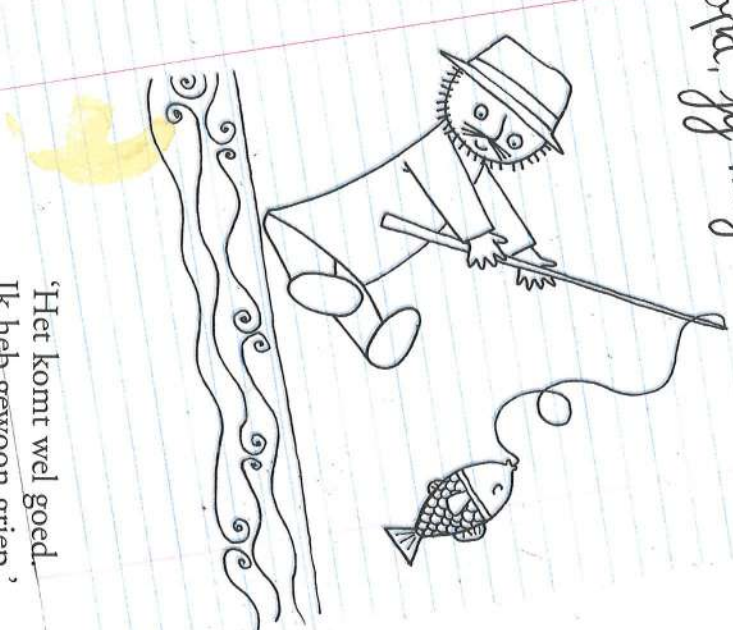

De dokter is bij opa.
Ik sta bij de deur.
De dokter zegt niks.
Hij kijkt streng.
Opa zucht.
Hij moet op zijn zij liggen.
Dat lukt niet zo goed.
De dokter helpt hem.
Ik hol de trap af.
Daar ligt de envelop.
In de envelop zit de brief.
Die schreef ik toen ik niet slapen kon.

De dokter vertrekt.
Hij knikt naar me in het halletje.
'Ik kom morgen weer,' zegt hij.

'Dat is goed,' zeg ik.
Ik sta bij de deur.
Opa slaapt.
Ik heb de brief vast.
Ik wandel naar zijn bed.
Ik streek het velletje in zijn hand.
Opa doet zijn ogen open.
'Juno,' zegt hij.
Dan lacht hij flauwtjes.

opa, jij mag nooit sterven.

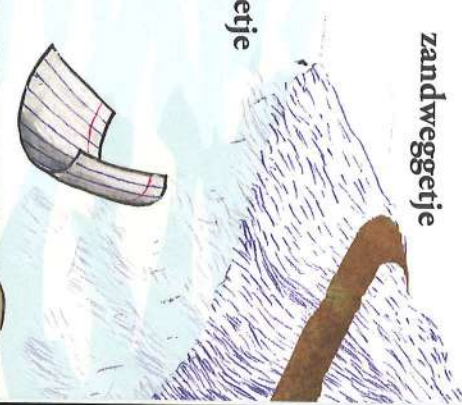

'Het komt wel goed.
Ik heb gewoon griep.'
Ik veeg een traan weg.
Dan hol ik de kamer uit.

donderwolk

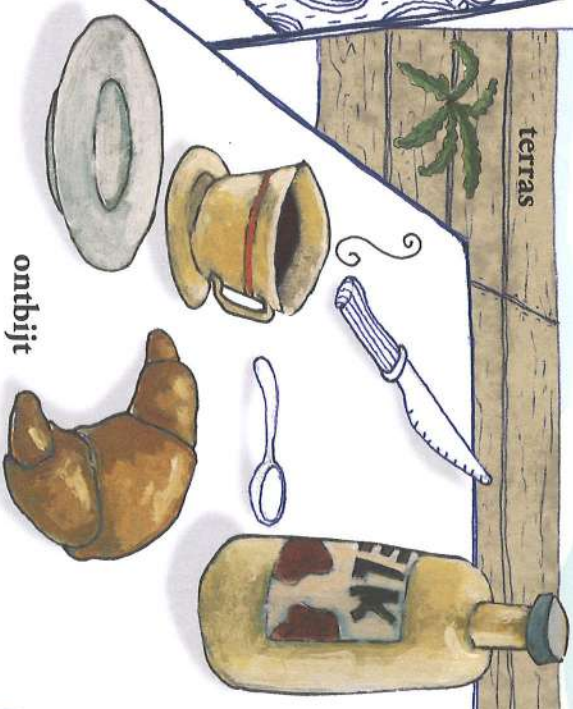
zandweggetje

forelletje

terras

ontbijt

brillettje

onkruid

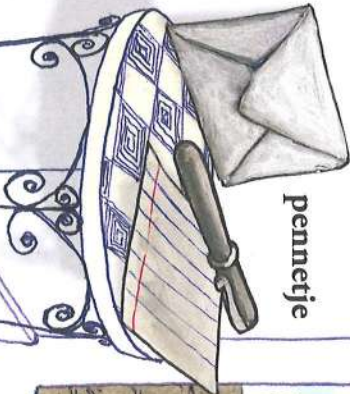
vellettje papier

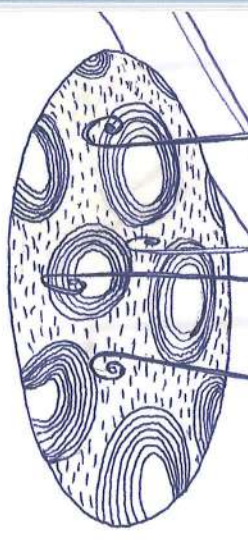
achterwerk

pennettje

envelop

spinnettje

